

at Karantænelægen havde den Opfattelse, at vedkommende Læge havde været Morfinist paa et langt senere Tidspunkt. Netop af Skaansomhed og Hensynsfuldhed brugte jeg de mildest mulige Udtryk.

Ordføreren (Carl Hansen): Maa jeg sige til det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam), at naar han her anfører, at det, jeg sagde før, var det samme som det, der havde staaet i „Ugeskrift for Læger“, kan jeg forsikre det ærede Medlem, at jeg ikke har set „Ugeskrift for Læger“ i indeværende Aar — det er for Resten endda meget længere siden. Det ærede Medlem tog sikkert ganske fejl, thi det skulde være meget mærkeligt, om „Ugeskrift for Læger“ skulde have skrevet omtrent det samme, som jeg havde tænkt, og som jeg ogsaa omtalte ved anden Behandling. Jeg vilde være det ærede Medlem taknemmelig for, om han vilde sige, i hvilket Nummer af „Ugeskrift for Læger“ han mener, jeg har søgt min Kilde til det, jeg nu i Dag har sagt, thi det kunde jeg have Lyst til at undersøge. Men jeg antager i øvrigt, at det er lige saa galt, som hvad det ærede Medlem paa mange andre Punkter har fremsat.

Justitsministeren (Billow): Det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) spurgte mig om denne Sag nede fra Saksøbing, som jeg maa indrømme ganske var gaaet mig af Minde, for ikke at sige, at jeg kun meget flygtigt har været bekendt med den før. Jeg har derfor søgt Oplysning fra Ministeriet om, hvad Sagens Realitet drejede sig om. Det er vanskeligt at paa- vise. Det har været en Avisartikel eller en Klage e. l., der er indgiven. Jeg har her en Skrivelse af 14. November fra Dr. Muus til Justitsministeriet, der lyder saaledes: „Sundhedsstyrelsen (Formanden og Næstformanden i Lægerraadet) skal hermed fremsende Afskrift af en fra Distriktslæge Ramm i Saksøbing modtagen Skrivelse af 6. ds. samt af en mellem Distriktslægen og Redaktøren af Lolland-Falsters Stiftstidende (Reventlow) ført Korrespondance og af en Artikel „Et beklageligt Tilfælde“ i nævnte Blad, idet man ganske henstiller til Justitsministeriet, om der maatte findes Anledning til at beordre Politiundersøgelse til Oplysning af Sagen“. Selve Sagens Papirer har jeg ikke, men jeg kan se af Indstillingerne, at der er indstillet til mig, og det forekom mig ogsaa rigtigt, at Sagen oplystes, og det henstilles, at det sker ved en Politiundersøgelse, efter at alle

originale Dokumenter ere skaffede til Veje. Jeg ser ogsaa, at en anden skriver her, at ikke mindst af Hensyn til de paagældende Læger søger man at faa Forholdet oplyst. Udover det kan jeg ikke udtale mig om Sagen, jeg kender kun det af den, som jeg har her. Selve Sagen blev sluttet eller faldt bort, der blev vist ikke mere af den, efter at der var optaget Forhør. Hvad Klagen egentlig lød paa, kan jeg ikke finde i de Dokumenter her.

Dernæst kom det ærede Medlem ind paa Erklæringen af 23. December og Clod-Hansens Udtalelser derom. Hvad Clod-Hansen bl. a. klager over, er, at der ikke er taget forskellige Ting med, og at forskellige Ting ikke ere fyldestgørende, at der er meget udeladt af, hvad han har omtalt, forekommer det mig han siger. Clod-Hansen siger i sin Erklæring af 15. Januar: „Dels ere i Referatet Ting af Betydning udeladte, dels ere andre Udtalelser løsrevne fra deres nødvendige Forbindelse, saaledes at de fremsatte Enkeltheder faa en helt anden Betydning, end de havde i Samtalens Løb, og navnlig har Skibslægen overført Udtalelser om Dr. A.s Forhold til baade at gælde om Dr. A. og Dr. B.“ Her vil jeg netop gøre opmærksom paa, at Clod-Hansen i sin anden Erklæring af 15. Januar 1912 netop omtaler, at disse Læger, til Trods for hvad man kan indvende imod dem, altid have udført deres Gerning godt. Han skriver f. Eks. saaledes: „Jeg har aldrig i Tjenesten nogen Sinde set nogen af dem saaledes paavirket af Alkohol eller Morfin eller deslige, at de vare ude af Stand til at passe Tjenesten paa fyldestgørende og værdig Maade“ — han har altsaa heller ikke set dem paa anden Maade paavirkede, vide vi jo — „og det maa dog bemærkes, at Tjenesten ved Karantænen stiller ganske betydelige Krav til at have Legeme og Aand i Orden; thi Karantænetjenesten er ikke blot ansvarsfuld, men oftest vanskelig, undertiden farlig; Lægen og hans Optræden er fra alle Sider mødt med Uvillie og maales med den internationale Kritiks strengeste Maal, og Sprogforholdene møde ofte uoverstigelige Vanskeligheder. Læger, som passe denne Tjeneste i 20 Aar uden at komme syndelig til Skade og uden at begaa væsentlige og store Fejl, kunne ikke antages at være saa umulige, som de nu fremstilles fra en vis Side. De have i alle Tilfælde stedse passet deres Tjeneste bedre, end f. Eks. Dr. Muus i sin Tid passede Tjenesten som assisterende Læge hos